

HRAJE, HRAJE, HRAJE

Studio

Domu kultury pracujících v Ostravě

Garantujeme
jedničkou
1+1-1,111111

Milos
Macevrek

DKP

Miloš Macourek

Narodil se 2. prosince 1926. Ale to vám asi nic zajímavého neřekne. Nejvýše ti, co mají rádi čísla, vypočítají, že autorovi hry „Jedničky má papoušek“, bylo v prosinci 37 let. Píše básně a básničky, které jsou uveřejňovány v knížkách nebo časopisech, ale tak je tomu u mnoha autorů. Protože ty jeho básničky i povídky a jiná vyprávění jsou velice půvabná a současná, vybírají si je různé skupiny a divadla poezie k přednášení. Zněly například v pražském Divadle Na zábradlí. Možná, že jste o něm slyšeli. Tam také v roce 1959, tedy před pěti lety, viděly poprvé děti pohádku pro malé i velké s názvem „Jedničky má papoušek“.

Miloš Macourek napsal také mnoho vtipných zvířecích bajek – krátkých příběhů, kde se v příhodách zvířat projevují vlastnosti lidí. Macourkovy bajky vyšly ve sbírce „Živočichopis“. Vybrali jsme několik těch, které se nám nejvíce líbily, a tak si je také můžete v programu přečíst. Podobně jako v těchto bajkách, i ve hře, kterou dnes uvidíte, dostávají zvířata i věci lidské vlastnosti, mluví a chovají se jako někteří lidé. Ani v životě – jak to asi sami znáte – není všechno na první pohled jasné, neví se, co je správné a co ne. Tak, jak to uvidíte ve hře. Ale to už posoudíte sami.

ZIRAFKA.

Když chodila žirafa ještě do školy, mívala jedničku z počtů i ze čtení. ale z tělocviku měla pokaždé pětku, protože neuměla udělat kotmelec, ať dělala co dělala, kotmelec udělat nemohla, byla z toho celá nešťastná, kdekdo jí radil, to musíš takhle a pak takhle, koukej, jak je to jednoduché, ale žirafě se to nikdy nepodařilo, nevěděla, co má dělat s krkem, a pani učitelka jí říkala, žirafo, žirafo, ty jsi ale nemohlo, to bude pěkné vysvědčení, co tomu řeknou páni rodiče, a žirafa velice plakala, a kdo šel náhodou kolem, myslel, že přší, a když byl konec školního roku a rozdávalo se vysvědčení, žirafa měla opravdu pětku z tělocviku a plakala ještě víc než posledně, a když přišla domů, ptal se jí tatínek s maminkou, co se jí vlastně stalo, a žirafa se přiznala, že má pětku z tělocviku, a maminka s tatínkem neřikali nic, šli do vedlejšího pokoje a dlouho se tam radili, a když se vrátili, nesli svá stará školní vysvědčení, a když si je malá žirafa prohlédla, našla tam pětky z tělocviku.

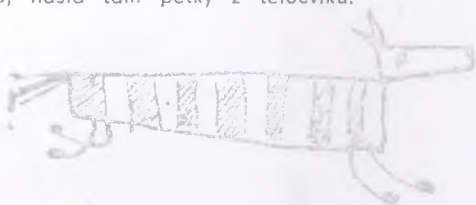
ROSNÍČKA

S dětmi je vždycky trápení, narodí se například malá rosnička, tatínek s maminkou jí chtějí mít slušně oblečenou, jdou jí tedy do konfekce koupit hezký montgomerák, ale víte, že se to té malé nezdá, chtěla by modrý kabátek s kvádovými zapínáním a tatínek říká, měj rozum, všechny rosničky nosí zelené montgomeráky, a malá křičí, co mi tohle povídáte, na obleze ani mráčku, budu chodit jako blázen, matka ale řekne mič, tohle vždycky uneseš, dá se do deště a co potom, je třeba myslet na zadní kolečka, a tak se tedy montgomerák koupí, ale malá je od toho dne hubatá, chodívá ven, jenom když má přšet, je to k nevydržení, otec říká, sed doma, bude lít jako z kanve, ale ta malá hubatá rosnička povídá, tak nač ten montgomerák vlastně mám, a jde si klidně na procházku, a kdo jí vidí, ten si říká, vypadá to, že bude přšet, ta malá rosnička jde už zase na procházku.

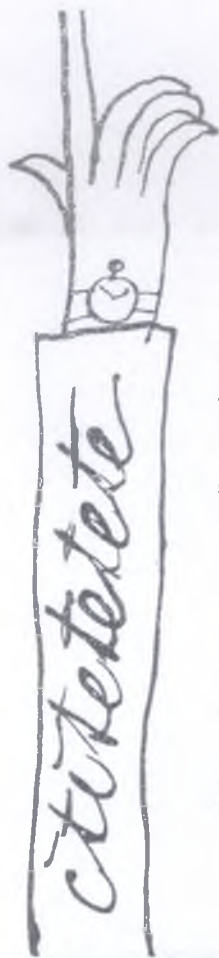

ZEBRA.

Zebra je vzácné zvíře a každým rokem je vzácnější a vzácnější a nedivte se, zebra je čím dál méně, slávají se z nich obvyčejní koně, hnědí nebo černí, zebra je čím dál méně, a jak by nebylo, pruhovaná trička nejsou k dostání, taková stará zebra jde s dezerami do obchodu, říká prodavačce, dvoje trička pro tyhle zebry, ale prodavačka říká lituji, zaptejte se tak za čtrnáct dní, snad nějaká přijdou, ale trička nejdou a nejdou, kdo má pořád běhat po obchodech, a zebry dospěly, nemohou chodit jen tak, a tak si nakonec koupí nějaký obvyčejný hnědý nebo černý svetřík s dlouhými rukávy, obvyčejný svetřík, jaký nosí hnědí nebo černí koně, a pak se divte, že zebra ubývá.

KDO DNES HRAJE HRU „Jedničky má papoušek“? CO JE TO STUDIO Domu kultury pracujících a Divadla Petra Bezruče?

To musíme začít od začátku.

Kdyby se vás někdo zeptal, zda jste už hráli divadlo, jistě by mu většina z vás odpověděla „Ano!“, „No, samozřejmě!“, „Aby ne!“ nebo podobně. Někteří jste nacvičovali na školní nebo třídní slavnosti scénky, jiní delší hru. A ať to dalo jakoukoliv práci a výsledek třeba nebyl úplně bez chybičky, měli jste radost, když se to podařilo.

Ti, které uvidíte na jevišti v rolích dnešní hry, možná začínali také tak. A že se jim líbilo ve volném čase si zahrát divadlo, stali se členy skupiny, která nese název Studio Domu kultury pracujících Ostravy a DPB. Tak papoušky, děti, nosorožce, pana Ě, skříň i další role nehrají opravdoví herci, ale mladí lidé – většinou horníci a studenti ostravských škol. Je jich téměř třicet. Od vzniku studia v říjnu 1963 se scházejí dvakrát týdně na zkouškách. Výsledkem jejich práce je dnešní představení.

Vedení Studia se ujal režisér Divadla Petra Bezruče Miloslav Kučera, který v loňském roce dokončil Akademii múzických umění v Praze (školu, na které studují všichni budoucí mladí herci a herečky, režiséři, dramaturgové, výtvarníci i hudebníci). I jinak spolupracuje DPB se studiem – scénou, kostýmy a paruky navrhl výtvarník Otakar Schindler a vyrobily je dílny divadla.

Přípravou k dnešnímu představení hry „Jedničky má papoušek“ nebylo pro členy Studia jen „nacvičení“ jednotlivých scén hry. Přednášejí básně a předčítají prozaická díla; na nich poznávají krásu našeho jazyka.

A jejich plány? Chtějí zdokonalovat jevištní řeč i pohyb, nastudovat další hry.

A odměna za několikaměsíční úsilí? Spokojenost a potlesk diváků.

hm

Miloš Macourek

Jedničky má papoušek

Sedm obrazů pro malé děti a velké papoušky

Režie Miloslav Kučera
Výprava Otakar Schindler

Hudba Vladimír Vodička
Texty písní Pavel Kopta a Miloš
Macourek

Anička	Soňa Reichmanová – Eva Jeniková	I. konec žížaly II. konec žížaly	Irena Dostálová Ludmila Noqolová
Honzík	Petr Boček – Juroslav Zbránek	Kokosový ořech	Miloš Kučirek – Petr Benda
Papoušek Bořivoj	Jan Skácel – Václav Sklenář	Slunce Opička Papoušek Theodor	Marie Řehořková Hana Tomešová
Paní Papoušková	Jiřina Bolouchová		Petr Benda – Emil Zatloukal
Nosorožec	Zdeněk Mucha	Žlutý papoušek	Ivan Margitič
Žirafa	Marta Patáková	Papoušci – děti	Vásta Volná Václav Míhola
Vycpaná opice	Eva Grygarová Jana Černá		Zdeněk Štětkář Josef Vrabec
Tabule	Eva Soukalová		Ivona Emingerová
Skříň	Libuše Pivovárčíková		Oldřich Hlatký
Pan Ě	Miloš Kučirek		

Na klavír hraje Heda Jakubczyková

Technická spolupráce: Stavby V. Plachý s kol., světla J. Řezáč s kol., dekorace A. Svíder s kol., kostýmy: B. Smetanová s kol., vlásenky: M. Kuthanová s kol., rekvizity B. Hubená s kol.

Přestávka po 4. obraze

Premiéra 2. března 1964

HLEMÝŽD.

Kdekdo si myslí, že hlemýžď je líná kůže a kdesi cosi, ale není to pravda, byly doby, kdy hlemýžď běhal jako veverka a málokdo ho dohonal.

Ale jednou si pozval návštěvu, protože mu bylo smutno, protože nechtěl být pořád sám ve svém domku za městem, pozval si tři klokany a moc se na ně těšil, velice mu záleželo na tom, aby to byl pěkný večer.

Připravil malou hostinu a domácí biograf, koupil víno a nový, bílý ubrus, klokani měli přijít v půl osmé a tak hlemýžď přichystal ubrousky, nalil červené víno do skleniček a čekal, ale po klokanech ani vidu ani slechu, a tu ho napadlo, že ho klokani hledají bůhvíkde, tu toho nešťastného hlemýžďe napadlo, že jim nedal adresu a že si to hosté mohou vykládat jako hloupý žert.

A tak se vydal na cestu, vydal se hledat klokany a leze opatrně, aby nic nerozlil, leze pomalu, pomalounku, aby nerozlil víno po novém, bílém ubrusu, protože červené víno, jak je známo, špatně pouští.

BREJLOVEC.

Když se takový malý brejlovec narodí, to je pěkné divení, že má brýle. Nač má mít tak maličký brejlovec brýle, ptá se kdekdo. V tak útlém věku? Ale v přírodě je to moc dobře zařízeno, to byste se teprve divili.

Úplně maličký brejlovec samozřejmě žádné brýle nepotřebuje, to dá rozum. Vidí, to je pravda, ale neví co vidí. Na to je ještě příliš malý, aby věděl, co vidí. A tak – řekněme si to upřímně – nevidí vlastně nic a brýle mu k ničemu nejsou.

Ale cožpak zůstane pořád maličký? Roste a kazí si oči, kazí si je tím spíš, že má brýle, ačkoliv je vůbec nepotřebuje. A když už začíná tušit, co kolem sebe vidí, když přijde do toho nebezpečného věku, kdy něco vidí, má naštěstí zkažené oči, nevidí vůbec nic a po čase začne brýle potřebovat. A vidíte – jako by je našel. Je rád, že je má, nemusí je kupovat, nemusí nikam chodit a čekat v čekárně očního lékaře.

A tak si staří brejlovci sedí s brýlemi na nose, čtou si noviny, čtou je za dlouhých zimních večerů chudáčkům malým brejlovcům, kteří nic nevidí a nedovedou si nic představit, ale poslouchají a těší se, jaké to bude hezké, až budou staří a budou také něco vidět.

Jenom někdy se některý malý brejlovec zeptá starého brejlovce, zda si musí nejprve pokazit oči, aby něco viděli, ale starý brejlovec mu řekne:

Jen nepovídej, v přírodě je to moc dobře zařízeno, to by ses teprve divil.

Tučňák je nešťastný pták, má jedny jediné šaty a musí v nich všude, v divadle to ještě jde, v divadle to není tak špatné, horší je, když chce v létě na koupaliště, marně prohlíží skříň už podvacáté, nemá tam nic, vůbec nic, žádné plavky, ani krátké kalhoty, a tak co má dělat, jde a koupe se v tom, co má, a kdekdo se za ním ohlíží a říká, poslyšte, ten tučňák už opravdu neví, co by dělal, už jste viděl, aby se někdo koupal ve smokingu, a tučňák je velmi nešťastný, jak ho má takové koupání bavit, a tak se jednou sebere a jede, jede jen tak bez kufru, nemá co zabalit, jede ve svých jediných šatech někam daleko na pusté ostrovy, kde by si ho nikdo nevšímal, a když tam přijede, vidí, že tenhle nápad neměl sám, je tam asi tak milión tučňáků a všichni se koupou ve smokingu.

(Bajky Miloše Macourka ze sbírky Živočichopis)

Redakce Helena Mandelová, výtvarník Otakar Schindler, typografická spolupráce Rud. Mikeska,
Vytiskly Moravské tiskařské závody, n. p., závod Ostrava, prov. 22, Hollarova 14.

Cena 0,50 Kčs

T 12-41345

